

— Ո՛հ, մայր իմ, այդ մասին կը սխալիս, Ռշտունեաց Ոստանը՝ շատ անելի ինայողութիւն կայ քան թէ հոս. Տիկինը ծեր հազարապետ մը ունի՝ վերակացու իւր տան՝ Յուսիկ անուն. մարդ, որ եթէ ազահութիւն բառը չլինէր աշխարհքիս վրայ, կարծող էր ստեղծել. ամէն ոք կը գանգտի նորա դէմ, Տիկինն ինք առաջին, բայց ի՞նչ օգուտ, նա իր ընելիքը կը շարունակէ անխռով:

— Սէթայ ինչպե՞ս կը համբերէ այդ մարդուն, իշխանը ուրեմն

— Ո՛հ, Սէթայ ինքն այդ մարդը պաշտօնի կարգեր է, եւ թեպէտ ամէն օր հետը կը վիճէ, բայց միշտ կը պահէ, եւ կը զրուցէ նաեւ թէ իր ամենահարկաւոր մարդը Յուսիկն է:

— Կ'երեւայ թէ Սէթայ ինքզինքը կը դաստիարակէ,— ըսաւ Բիւրեղ ծիծաղելով:— Բայց դու ինչպե՞ս ժամանակդ կ'անցնէիր, Վարդ ինչպե՞ս տեսար, ես փոքր տղայ զինք ճանչցած եմ:

— Շատ լաւ կորովի պատանի մ'է, իւր մեծ գուարճութիւնը որսն է, երբեմն իրեն կ'ընկերանայի:

— Ըսել կ'ուզես թէ ակամայ:

— Բնական է, մայրիկ, ես միտքս չե՛մ դրած թէ մարդս միայն լեռները չափելու հայքար է ստեղծ եալ, մարդ ունի նաեւ աննիւթական մաս մը՝ նիւթականին հետ այն ալ պէտք է յագեցնել:

— Դիմա որ ընթերցիր, ժամ է երթաս հանգչիս:

— Բայց, մայրիկ, քոյրերս երկուքն էլ քնացա՞ծ են, լաւ՞ են, առոյ ղջ են:

— Երկուքն էլ լաւ եւ հանգիստ են:

— Զեռիս, Կամսարականն ո՞ւր է:

— Զու Վասպուրական երթալէդ երկու-երեք օր վերջը թողուց գնաց Շիրակ, նա գիտես, առանց քեզի չի կրնար ապրիլ: Կ'երեւի թէ Բաղրեւանդ իրեն համար անապատ է, երբ դու չի կաս: Դաւանական է թէ վաղը կամ միւս օր կ'ուզայ:

— Ես էլ զինքը շատ կը սիրեմ, բայց կը փափագէի, որ զիս քիչ մը հանգիստ թողուր իւր զինամարզութեամբք եւ քարոզութեամբք, որ միշտ կսկսին՝